

Egész évre 4 frt.
Negyedévre 1 frt.

Megjelenik minden vasárnapon.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Belváros, Saru-köz 5. sz. a.

A zene hatása.

Pál ur annyiban különbözik a többi Pál uraktól, hogy szerelmes a feleségébe.

Pedig már két éve elmúlt, hogy házas ember és egy czuczlikorban levő fiaeskája is van neki.

Pál ur két esztendeig még csak a küszöböt sem lépte át, egészen a családjának élt és egy asztaltársaságnak sem volt tagja.

Persze ezért minden jóra való ember megvetette és szoknyabakternak, papucspolgárnak nevezte a ki esetleg megemlékezett róla.

Hanem egyszer mi történt: Pál ur felöltözött otthon az utcai ruhájába, aztán belemosolygott a tükörbe és így szólt a feleségéhez:

Asszonyka, kijelentem neked, hogy mától fogva mindennap elmegyek hazulról, és oda maradok egy óra hosszáig.

Az asszonyka helyeselte azt nagyon, de mikor Pál ur betette maga után az ajtót, egyszerre megindultak a könyei. Tele sirta az ágyat, a kanapét, a kis Janit, és minden zsebkendő a mi csak a sifonérban található volt.

Mert hát rémitő szerencsétlenség volt is az, hogy Pál ur egy óra hosszáig künn jár a városban, nem tudva hol, és nem tudva miért. Talán megunta a családját, talán kedvet kapott a korhelykedésre, talán kártyázik, vagy idegen nőekkel beszél, oh! oh!

És körülbelül félliternyi köny siródott el azon egy óra alatt.

Pál ur nagyon meghökkent, midőn feleségének kisirt szemeit meglátta, de megesküdött, hogy semmi féle gonosz szándék nem vezeti őt karonfogva míg künn jár, sőt inkább meg akarja valamivel lepni a feleségét.

Most aztán vége lett ugyan a sirásnak, de annál inkább gyötörte az asszonykát a kíváncsiság.

Azonban Pál urat hasztalan fakgatá, hiába rimázkodott, hogy csak legalább egy mákszemnyit is mondjon meg a titkából. — Pál ur kijelenté, hogy inkább cigánykereket hány, vagy kávét darál egész nap, vagy akármi más mindent megtesz, de hogy az örömet előre megrontsa, olyan nincs.

Es nem tudta meg az asszonyka felesztendeig.

Mikor Janika megérte a nyolczadik hónapját, Pál ur a szokott egy órai utazásából egy hegedűvel tért vissza.

Az asszonyka elbámult.

Pál ur eléje tartá a hegedüt s így szólt:

— Ime a titok.

— Hegedülni tanultál?

— Ugy van galambom.

— Oh te aranyos! — kiáltá örömmel az asszonyka és megölelgette a férjét, aztán mindjárt követelte, hogy huzza el a Balaton háborgását négy kézre.

— Azt nem hegedüre irták lelkem, hanem zongorára.

— Hát a „Zárda harangját.“

— Ahhoz harang is kellene lelkem.

— Majd a Kati huzza a kapuesengetyűt.
 — Lehetetlent kívánsz kedvesem.
 — Hát a Repülj feeskémet, aranyos!
 — Azt csak báránybél-huron lehet eljátszani.
 — Hát a tied mi hur?
 — Nem tudom bizonyosan, de valószínű, hogy csak tyukbélhur.

— Hát a Nagypéntekent aranyom!
 — Az nem felel meg a véralkatomnak, hanem megállj, húzok én neked olyan egy gyönyörű magyar ábrándot, hogy olyat még nem hallottál.

Az asszonyka csattogatott a kezével, aztán beszaladt a másik szobába, felkapta a Janikát, aztán odatartá a férje elé.

— A Janikának is.

— Nagyon helyesen, úgy is hallottam, hogy a zene hatása leginkább a gyerekeken észlelhető. Megállj csak, hogy el lesz bájolva a Janika.

— Ugy, ugy, tégy vizsgát a fiad előtt aranyos.

Az aranyos komoly, tudományos orezával csigázta fel a hurokat, pengette hol egyiket, hol a másikat, aztán meggyantázta a vonót és egyik lábát előre támasztva, álla alá nyomta a hegedűt.

A kis kilenczhónapos censor olyan okosan nézett az apjára!

— No most vigyázz lelkem az arczára, hogy milyen hatást fog rá tenni a zene.

— Oh, kétségen kívül el fogja bájolni. Te Pali-kám! meglehet, hogy tapsokra ragadod!

— A művész apa végig rántotta a vonót a legvastagabb húron. Ugy hangzott az, mint valami holdas éjben megfinomított vékony bornyubögés.

A kis censor összerezte, és tágra nyitott szemekkel nézte a hegedűt.

Pál ur neki fogott az ábrándhoz. A mély rezgő hangról felmászott a hanglétra középső fokaira, azon ingadozott egy darabig hol ide, hol oda, közbe néhány trillát csavarított, aztán úgy futkosott hosszú ujjával a hurokon, mint valami óriási pók, majd a felsőbb hangokon esikorgott, s a magyar ábránd úgy sirt szét a hegedűről, mintha az lett volna a ezime: „Viszaemlékezés egy farsangi Katzenjammerre.”

És a hatás? a hatás?

Mára tizedik taktusnál nyilvánult: Janika szétrugta a pólyát, aztán hanyatt vágta fejét és torkát a lehető legtágabbra nyitván, olyan keserves ordítást kezdett, hogy alig tudták megbékíteni. **Gárdonyi.**

Fogfájós nő.

— Farsangi ballada. —

„Mily égető kin! ah, mily fájdalom!
 Fogass be férjem, drága angyalom.
 Türelmem hurja végkép elszakadt:
 Kihuzatom ez átkozott fogat!”

— „Imádott nőm! látom nagy kinodat,
 Ki kell huzatnunk a fájós fogat,
 De lásd! a ezélnál nem lehetsz hamar,
 Halld! miként tombol ott künn a vihar.
 Sötét az éj és Győr oly messze van,
 Ne légy olyan izgatott, nyugtalan;
 Hiszen igen könnyen megeshetik.
 Hogy a fájdalom nem tart reggelig!”

„Mily hasgatás ismét, óh szent egek!
 Ha tüstént nem fogatsz, gyalog megyek!”

„Jó — mond a férj — befogatok, hanem
 Hogy csak magad menj, azt nem engedem.”

„Ugy . . . ugy . . . De várj csak kissé édesem,
 Maradj te itthon, ne jöjj most velem.
 Két kis fiunkat nagy bűn volna ám
 Magukra hagyni ily rut éjszakán!
 Tudod jó férjem, ilyen kincseket,
 Csupán dajkáinkra bízni nem lehet.
 Engem ne félts, hisz nincsen arra ok:
 Elég gondos és vigyázó vagyok.”

Miként melegben meglágyul a vaj,
 A férj szívet meglágyítja köny, sóhaj.
 A feleség ment, — a férj ezalatt
 Gyerekpasztornak szépen honn maradt.
 . . . Ugy van biz a', nem oly sok kell nekünk,
 Farkasból hamar báránnyá leszünk!
 Győzni a nőnek — az könnyű nagyon.
 E ezélna oly sok fegyvere vagyon,
 A csatatéren övé a babér.
 Oh, mert az asszony ügyes hadvezér!

A férj odahaza, mi isten esudája:
 Jár-ke, fészkelődik, helyét nem találja.

Kinos előérzet böködi a lelkét,
 Ugy retteg, úgy félti azt a szép menyecske.
 Ej! azt neki senki szemére nem veti,
 Ha fogfájós nejét titokban követi.
 Fel is ül lovára, ott hagyva a házat,
 A tova gördülő hintó után vágat.

A mig a férj paripája a vad vihart üzi,
 A feleség gondolatját mosolyogva fűzi.
 Nyugodalmát megszerezni nem is kellett kincsen,
 A mióta hintóban ül, fogfájása nincsen.
 Tág teremben karesu ifju szívzakadva várja,
 Ő egyedül, a kinek még nem jött el a párja.
 Édes vágya perczről-perczre fokozódik jobban . . .
 Ajtó nyílik, ajtó zárul, szíve nagyot dobban.
 Ott áll a nő, szeme ragyog, jelmez van a testén,
 Oly szép, mint ő, lenge-karesu nines a mai estén!

A terem fényárban uszik,
 Tarka népség hemzsegg benne!
 Valakit itt alakjáról
 Felismerni nehéz lenne.
 Jár-ke a férj ide s tova.

Hallgatódzik . . . mignem végre
 A tánczó párok között
 Rátalál a feleségre.
 Suttog a nő, hangja édes,
 Visszhang kél az ifju ajkán;
 Harag dul a férj szívében
 Ezt a esáros hangot hallván.
 Miként olyv a gerlepárra,
 Rájok esap oly villámgyorsan,
 Neje karját megragadva:
 A tánczólok élé toppan!

Aztán beszél . . . hangja reszket:
 „Uram e nő feleségem.”
 . . . Remeg a nő, megsalt férjét
 Alig hogy követni tudja.
 A mióta eszmélni tud,
 Soha se volt ilyen utja.

Dr. Blaska lakasához
Hajtat a férj nem sokára,
„Orvos ur im feleségem —
Sokat szenved egy fogára,
Ez itt oldalt, ez a hegyes,
Ennek van itt csupán baja,
Ez a kis fog drága nőnek,
Nyugadalmát úgy zavarja —!“

* * *
Múlnak napok, múlnak évek,
Furesa is a sors munkája;
A családban ott virágozik
A boldogság előfája.
Panasz nincs a nőnek ajkán,
Ehez nem is volna joga,
Megelégszik jó férjével,
S nem fáj senkire a — foga! —

R.

Az volt aztán a telt ház a mit Szepessy jutalomjátékán láttunk. Egy 7-es varrótű nem fért volna be a színházba. Már hogy aztán a közönség Szepessyt ment e megnézni, nagy Monte Christó urat, azt nem tudjuk, Szepessy maga sem tudja, neki elég az, hogy azon estén a szíve egy százas bankó alatt doboghatott.

*
Nehogy a talián grófok tolnyomólag elfoglalják a színpadot, Somogyi berukkoltatta a Peleskei nótáriust lóháton. Hanem erős fantázia kellett ahhoz, hogy a Peleskei nótárius Budára utazását elhiggyük, mert a paripa olyan vak volt, hogy neki ment a falnak.

*
Szerdán aztán elénekelhették: Fatinitza Fatinitza! Mi minden nem történt vele—d!

*
Csütörtökön ropogott a karzat, és szorongott az oldaltér. A színpadot exotikus pofák és érzelmek tették érdekessé. Negyvenöt arc volt kisubiczkolva, — nem csuda, hogy Dálnoky is „schwarz“ lett, mert Tamás bátya kunyhójából nagy házatnem lehetett csinálni.

*
A jövő héten megint érdekes műsor lesz.
Hétfőn Várady Ibolyka megy Buzavirágot szedni a színpadra. Reméljük jó aratása lesz.

Kedden a Saragossay fecsegőket hallgatjuk meg, — azt mondják érdekes lotyogások fognak történni.

Csütörtökön Szép Aladár tartja a jutalomjátékát. Náda is el akar rá jönni Bpestről. Amint a képről méltóztatik látni, be is jegyezte már a zsebkönyvébe csak valami szerepet ne osszanak neki akkorra, mert akkor otthon marad. Széptől szép, hogy ilyen vendégről gondoskodott, de Paulaitól nem lesz szép ha szépe visszatarthatja. Különben a jutalomjáték a „Kókai ház“ lesz, kívánjuk hogy a kókai ház nagy házat csináljon.

*
Pénteken valószínűleg Bánk-bán fogja a kardját csörtetni előttünk, még pedig amint halljuk az ifjuság kívánatára.

*
Többérdekes pletykát is hallottunk a színpadok mögött, de ha mi mindent ki pletykázunk, akkor a direktor semmi újdonságot sem fog tudni mondani. Pedig az olyan direktor, a melyiknek újdonsága nincs, hamar „Csőd“-öt mond. — Somogyi ezt a szót még nem ismeri, ne is tanulja meg.

Esküvő előtt s után.

Az aszony, hogy leány volt még,
Dicsérték mindenfele:
— Derék egy lány! vegye csak el.
Egy nyelve van s hét keze!

Most tudom csak, hogy biz abból
Nem volt igaz semmi se';
Mert az édes feleségnek:
Hét nyelve van s egy keze...

Ista-Pista.

**Tekts. Törkölyössi Aszu Boldizsár barátságoss Epistolája
a Garabonciás Ujságfundáló Urhol.**

Szinte képzelni látom az álmétkodást Tkts. Ujságfundáló Ur képbeli ábrázolatján amikor esztet a tintás Papirost mögypislantya saját tulajdon két látó szömejjivell. — Bizony régön szétszármoztunk az úri ösmerttségbüll; — Hajh hajh! Azóltátúl még a genge szópós bornyumbúl is obsitos bika vállott!...

Apprehendátiós neheztelésöm létezik azon erányban, melj szerint nem tetszett megméltóztatni nömöss személyömet a tudósitványnyal, hogyhát voltaképpen mérrefelé tetezett innend a Törkölyössi nömöss Cúria szomszéceságábúl vitorlázni? Hijába niztem a calandárjumot a csillagok járását, de még az esallhatatlan Csizijót is — akibe pediglen le van irval még az karácsenyi spejczédli is, — nem tudtam sehunnand kiböngészni a stáczios állomást; miglen végre három zsidó (követem alásan!) Jordány szemill igazijtott a helyös szekerutra. Úgy esött az eset, hogy úri személyömet a vasútas masina szállijtotta hazafele a bpesti békekongresszusrúll telljes életnasságban, amikorlan Fűves-Abanba — ahun a tarka bornyút szaporijják — (teceik tunni?) belerekett a göjzös lokomotif a hóba, oszt nem tuttunk mönni továbbad se ki, se be.

Hát amint itt várval az kisegijtő kávé darálló gépet, unalmasságunkban harabdosnánk a Wártszállba az ájért, a restorációk kellnyer ujságlapokkal kínálja a betűvel ösmertős pasasier-publikumot. Egy lóczán 3 dr. köves arábijai származássu vöröshajmás felebarátunk huzódott össze. Kapva-kaptak a Czajtungokon (gondolom, níztek esett-e zab?) hát eccör hajijják vissza, hogy aszongya „ez antiszemit!“ — Nömös személjöm nem szokta mög, a nappali ábécézést, de mondok, eszt mán mégis megnezem.

Hát amint nézöm az van rá nyomval a tetejibe, hogy aszongya, hogy: „Garabonciás Diák“ — Végig kaesintom, hát egészen mozgalmas rázkodásba hozza a nevető mócsingom idegeit. A végin ott van, hogy aszongya kicsoda fundállya? Nallett az én lelki örömöm! — De mindjára gondúhattam volna az ismerős rokonyhangrúll!?

Ajjig hogy a nömösi Curiára értem, mingyarást feleresztettem egypár magyar köpettel a kalamárisom kiszárott fenekit. — oszt ime, amint látezik: belemártottam egypár igaz Barácságos szavallatra.

A nömössi személjöm környüli állapotosságok és perszónák nem sokba váltakoztak. Csak a mütt évi borterme erössége nem elég eröss. — Oan genge fluidum, hogy egy filtuezat literátus köll egy kis hangoss kedéll hangulathol. — Födhö ütészöl eecer annyí.

Hiteles szakácsném, a Kalári elkámforgott személyjemtüll. Ugyanis Emiliánus udvari lojalis barát papomot eltették Afrikába hittéritőnek; a Klári meg elment a neger gyerekekhöl missióba szoptatódajjának. Így tehát agglegénységem nőtlenésre változott. — De remélöm nem soká tart; mert konkurrencziát nyitottam a megüresedett stáczióra.

A többiekröl is majd pennázok máskor. Sietek a Laci czimborám esaládi ünnepejyre, mer Disznótor lesz nálla estve. — Ma mán 3 próbaevést tartottunk, reméljük, hogy sikerüll, mert csak kétszer csinátunk a próbán tengeri betegséget szárazon.

Tisztelöm az egész úri falamiját az segéd-garaboncz uraságokkal együtt.

Adgyig iss!

Törkölyössi Aszu Boldizsár
maga gazdája, földbirtokos.

Tévedés.

Te Mária! micsoda borzasztó zaj volt tegnap este a konyhában? Valami kaparás volt; talán csak nem eresztetted be a kutyát?

— Dehogy nagysága. Én irtam levelet a vőlegényemnek.

— i — o

Dalmőfhelfordithások.

Gyere be rózsám gyere be
Csak magam vagyok idebe
Két ezigánylegény hegedül
Csak magam járom egyedül

Küm éreim Rózl küm éreim
Daj herin bin iach nur gane allein
Cwá Cigeinerjingl thün spielen
Ünd iach thü allein herümspringen.

Ha én kis madárka volnék,
Rózsám ablakára szállnék.
Ott is csak azt turbékolnám
Szeretlek én kedves rózsám

Weim ach ä klá Végele wär
Flieget ach mei Kálész Fenster
Tog ün Nacht mächt ach ihr sögn
Jach bin dei güt trája Chószn.

Kék nefelejts, kék nefelejts
Virágzik a viz tükrén.
Azt is tudom, azt is tudom
Nemsokáig élek én
Hanem azért hanem azért
Koszorut ha meghalok
A siromra a siromra
Nefelejtsből fonjatok

Vergeszmachnix, vergeszmachnix
Isz de Blüme vün de Tráj
Dósz ach se nix lang lébn wer
Thüt mir zaj Wé ajvájjáj.
Dórüm zog' ach, ach zogsz dórüm
Wenn ach se gestarbn bin
Auf mei Kéver vün de Blümesz
Thüez e Kränzl dat ehin.

KARTHAUSIÁDÁK.

Furcsa színész.

A kávéházban egy sarok asztalnál folyik a ferbli. Rettentő sok a kibicz. Egyszerre az egyik felkel, összedobja a kártyát.

— Mért nem játszol tovább.

— Nem szeretem az olyan színészetet, ahol sok a nézőközönség.

Kétszeres látó — kétszeres író.

Két részeg ur dardliz egymással.

A. Van két terezem.

B. Az nem lehet.

A. Bocsanat, én kétszeresen látok.

B. Nemsokára kivan.

A. De hisz az nem lehet, hogy ön már ki van.

B. Bocsanat én meg kétszeresen írok.

Letromfolta.

Dr. Falsch kártyázik dr. Schwindlerrel. Egyik észrevén, hogy a másik csal, oda kiált neki.

— Hogy mer ön csalni? ön vörös disznó!

— Ön meg zöld király? tudja az ur?

Sokan mondták.

Báró Karthausi észreveszi, hogy pártneré csal a kártyán.

— Uram, nekem azt kell hinnem, hogy ön hamsan játszik.

— Oh kedves báró, azt már többen is mondták nekem, de eddig még senki sem tudta bebizonyítani.

Mi a pech?

Pech az, ha valakinek quint ász béla van a kezében s azzal ugrasztják el a kártya asztaltól, hogy ég a háza.

Hát a szerencse mi?

Szerencse meg az, hogyha az ellenfél játszik nagy disznóba, annyira, hogy egész táblája tele van striklával aztán oda jön a kernyel, és leönti a striklákat fekete kávéval. Ha még hozzá fehér nadrág van rajtad, s a fekete nem főcesen rá, ez már disznó szerencse.

Vész Vitéz.

Vekszelvár Adorján és Rákóczy Ábrahám beszélgetései

Helyes hasonlat.

Ur: Mondja nekem Iezig, mihez hasonlít ez a váltó legjobban?

Iezig: A tekinthetes órhoz.

Ur: Hogy hogy?

Iezig: Hát úgy khérem, hogy ennek a váltónak is lejárt az értéke, meg a thekintetes órnak is.

Csekélységért nem váltat.

— Mózsi! itt van egy váltója 95 frtról. Fizesse ki.

— Nem lehet százasom van.

— Majd felváltjuk.

— Mboh! iljen csekélységért csak nem válthatok?

Hogy mielőbb tülessék rajta.

— Itt van Kohn ur egy elfogadvány három havi lejáratra. Irja alá.

— Oláinni azt csak megtheszem, de khi ugyse nem fhizetek. Ledjen szives óvetöltassa meg mindjárt, holj mindjárt thól essönk a khellemetlenségeken.

Meszölő.

GYÁSZJELENTÉS.

Győr város mindkét nembeli közönsége mámoros fővel és lapos bugyellá-
rissal jelenti, hogy a negyven napon át dicsőségesen uralkodott és mindenki által
szeretett

herczeg KARNEVÁL ur

a leányok és legények pártfogója, szomjas asztaltársaságok elnöke,
lumpok professora, adósságcsinálók előmozdítója, aggszűzek reménye,
vendéglősök, kocsmárosok és kávéosok patronusa

kedden, f. hó 14-én éjjeli 11 óra 60 perczkor, a tömérdek tánczolásban megszakad-
ván, pezsgős élete kimult.

Utolsó szavai ezek voltak:

„Egy év múlva ismét feltámadok!”

A szomorodott szívű gyászolók szerdán tartottak engesztelő áldozatot a
zálogházban.

Trónjára pedig feltolakodott a lapos gyomru, hering szagu

„BŐJT.”

A fegyelmi ítéletekről.

— Fontos és titkos hírek. —

A „Hátsó Indiai Hirlap” ujdondásának nem lé-
vén napi híre, miután másfél Hartmuth No 3 plajbászt
(á 5 kr) elragott volna s e miatt a főszerkesztőtől más-
fél frieskát kapott volna — kisüti a lapba ki és beírja
a következő hirt:

*„A fegyelmi ítéletek mint állítólag némelyek vala-
mikor valahogyan mondják, visszaérkeznek, de hogy mi-
kor és miként, egész biztosan meg nem mondhatjuk. Ugy
mondják, hogy némi elő- és hátrá-nyos változások is le-
endenének talán esetleg away nem, benne. Mondanunk
sem kell, hogy hírünk minden szaváért elvállaljuk a leg-
szélsőbb felelősséget!”*

Ezen hirt olvassa * egy Muki No. II. classis, ki is
azonnal felfogja értelmét és így mondá azt el a tize-
desnek:

„A fegyelmi itt lételek megérkeztek és itt vannak
és mindenki el van csapva, kivéve akik nincsenek el-
csapva.”

* * *

A tizedes jelentést tevén a főkapitánynak, elmondja
hogy:

„A fegyelmi ítéletek is megjöttek, Muki No. II.
maga hozta el a póstáról, én is láttam (a Mukit.)”

* * *
A főkapitány értesíti a polgármestert, hogy látta
ő is, hogy ma reggel a fegyelmi ítéletek megjöttek, elég
esúnya, hogy neki nem mutatta.

* * *
A polgármester kétértelmű mosolylyal igyekszik
gyanusnak tüntetni fel magát s alighogy elmegy a főka-
pitány, sürgönyöz a főispánnak:

„Méltóságos uram, értesitem, hogy a fegyelmi ira-
tok megérkeztek, de nincsenek itt: Amazt mondja min-
denki, még Mihály is, emezt mondom én.”

* * *
Mire a főispán feleli:

„A fegyelmi iratok utban vannak.”

* * *
Erre meg Garabonciás Diák veti fel a kérdést?
„De vajjon merre utban? Budapest felé-e,
vagy felől?”

Tzompó Miháj és Tsörge Ádány tanálkozásai.

— Nízze mán kee nászom a minap hogy Györött vótam, azt kérdi túllem egy ur, hogy aszonygya mi-jen viz van nálunk.

— Osztéig mit szót rá nászom?

— Hát aszontam hogy asztoadat nem tudom, hanem hogy az Fülighas zsidó mi-jen bort mér, azt mán jobban tudom.

No nászom ilyet se hallott még kee, nízze csak ezt az irást, azt éspány ur bizott meg vele, hogy ilyen bürbü rendűjkek neki csizsmát. Nízze csak milyen bürlöhet e:

„v — a — s — s — e — r — d — i — e — h — t.”

— Hát nem érti kee: vaszari-tikbörbü.

— Hát még miér megy kee a városba.

— Azér nászom mer aszongyák, hogy van Györbe egy olyan fogorvos, a ki fogat is rak, hát béviszem ezt a törött gereblyét hiánzik vagy három foga, talán ki tuggya reperányi.

Bernát Gazsi Nr. II.

uti naplójából.

Nem mondhatnám éppenséggel, hogy a Csimborasszó valami rémitő nagy hegy volna; de az bizonyos, hogy a Gellérthegy legfeljebb egy vimedli hozzá képest; vár ugy annines rajta, de ha volna akkor a budai citadélla okvetetlen egérfogó volna hozzá képest.

Hanem a vasutak arra felé nem ének sifit se. Minduntalan vízbe járnak. Néha olyan nagy vízben kell gázolni, hogy az utazó közönség furdógatyában utazhatik csak, a lokomotívot meg tele kell akgatni uszóholyagokkal.

—sz. —z.

Kiváncsiság.

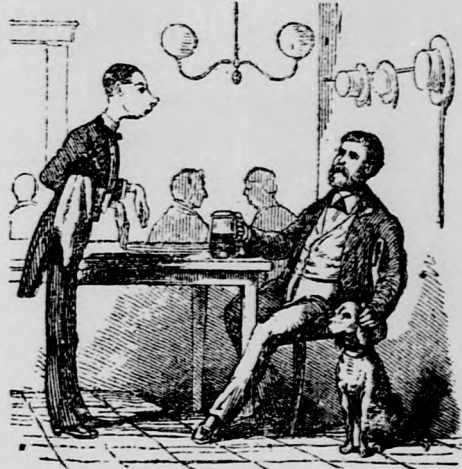
Egy oszlopon kis tábla függ,
Néhány sor írva rajt;
Egy czvikkeres ur róla ott
Olvasni úgy óhajt.

Rövid látó levén az ur,
Nem látja a betüt.
Minek is függ a tábla oly
Nagyon magas helyütt?
Ágoskodik, de hasztalan...
A kiváncsisága nő!
Fölmászik hát az oszlopon,
Hogy az irás minő?

S midőn fölért jaj! mily nagyon
Meglett az ur lepve.
„Figyelembe! Ez oszlop itt
Újan van befestve.”

Somogyi Lantos.

Vendéglőben.

— Világos kapuczinert méltóztatik...
— Dehogy, inkább feketét, mert gyászolok.

Idvarlás közben.

— Ah édes Istenem! Ha néha visszaemlékezem az első bálta, ugy tetszik, mintha csak ma lett volna.

— Nagyadnak csodálta méltó emlékező tehetsége van.

Szerkesztői üzenetek.

Tisztelettel értesítjük nem-előfizető olvasóinkat, hogy a „Garabonciás Diák”-ot ezentul nem árulják a trafikokban, hanem csupán csak a Hennicke-féle kenyvkereskedésben. Ezen intézkedésünk oka az, hogy lapunkat a trafikokból kikölesönözték.

Sz. P. Eger. Nemesak az ideai számokat, hanem a tavalyi utolsó negyedet is megküldöttük. Csak gyűjék figyelmét a jó borézü estóriákkal. — **Csiri-biri Miskolcz.** A es. p. utnak indítattott. Az ajánlatot szívesen fogadtuk, csak arra kérjük, hogy az átvett darabokat „G.” vagy „Garabonciás” alájegyzéssel méltóztatásuk közölni. — **F. K.** Itt a zöngemény:

Őszi köd ül a jég hátán
Szörnyü náthát kapott Náthán
Náthán lánya az én mátkám,
Vele fogok élni Pátkán.
Nohát hallod fiók Náthán,
Élj te boldogságban Pátkán,
De verseket ne írjál ám,
Mert pökolba visz a sátár!

Abezüg! — **Ista Pista.** A böles gondolatok nagyon is bölesek. Furesábakát, czifrábbakát! Így azután többre halad. — „**Korunk**” **Bpest.** Ha már olyan szivesek önök, hogy átszedik legjobb élezeinket, legalább azt ne tegyék meg, hogy ne a Veréb Jankót diésérjék érte, különben azt hiszik, hogy mi is annak a vicezeiből élünk! — **A többi levélre jövő számunkban száll az izenet.**

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
GÁRDONYI GÉZA.

